

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa A. K. przeciwko C. Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 lipca 2015
r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z dnia 15 lipca 2015 r. oddalił apelację wniesioną przez powódkę A. K. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 9 września 2014 r., oddalającego powództwo o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę oraz o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Powódka A. K. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 lipca 2015 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest art. 265 § 1 k.p. i art. 264 § 2 k.p.

W ocenie skarżącej, jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ kolejne zapadłe w niniejszej sprawie wyroki, w tym wyrok Sądu drugiej instancji, zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 265 § 1 k.p. w związku z art. 264 § 2 k.p., przez nieprzywrócenie powódce

14-dniowego terminu do wniesienia odwołania od rozwiązania umowy o pracę, pomimo że opierając się na treści obowiązujących przepisów oraz na przeważających poglądach orzecznictwa (w tym stanowisku Sądu Najwyższego), wniosek taki należało uznać za złożony przez powódkę przez wniesienie pozwu o zmianę trybu rozwiązania umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Należy także przypomnieć, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami

interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Wbrew zawartym w nim twierdzeniom, Sądy *meriti* przyjęły bowiem, że choć skarżąca i jej pełnomocnik nie złożyli wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od rozwiązania umowy o pracę, to jednak przedmiotem postępowania sądowego powinno być zbadanie, czy uchybienie przez skarżącą 14-dniowemu terminowi do złożenia odwołania było niezawinione i usprawiedliwione. Co więcej, to właśnie ta kwestia była przedmiotem zasadniczej, szczegółowej oceny w postępowaniu przed Sądami obu instancji, które ostatecznie uznały, że skarżąca nie przedstawiła okoliczności świadczących o braku jej winy w uchybieniu terminu, a tym samym pozew podlegał oddaleniu bez konieczności badania legalności i zgodności z prawem rozwiązania umowy o pracę przez pozwanego bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżąca w żaden sposób nie wykazała potrzeby poddania jej skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpatrzeniu. Dlatego też, opierając się na treści art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

